

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η ('Εξάμηνο Β') \* ΑΘΗΝΑ, 8 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1910 \* ΑΡΙΘΜΟΣ 401

"Ενας λαός υφώνεται ἄμα δείξῃ πῶς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Ἀθηνῶτικα γράμματα.  
ΑΔΚΑΙΟΣ Ἠλιόγεμα.  
ΓΡΑΜΜΑΤΑ στὸν κ. Πάλλη.  
ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γεροῦ μου (συνέχεια).  
ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ. Στέλιος Δεσύλλας.  
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά: Τρία πρωτότυπα (Ἄ Βασιλεὺς Ἀνγλίας.—Δολίττα.—Τὸ Αἶνιγμα).  
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. «Ὁ Χορὸς τῆς Κούκλας».  
ΦΥΛΛΟΛΟΓΟΣ. Διὰ καὶ μας καὶ ξένα.  
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε (μεταφραστικὴ δοκιμὴ).  
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—ΒΑΡΒΑΡΟ.  
ΠΑΖΑΡΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## “ΦΑΟΥΣΤ,”

Σπουδαστήριον τοῦ Φάουστ.

ΦΑΟΥΣΤ, μόνος (ἀφοῦ ἔχει φύγει ὁ Βάγνερ).  
Πῶς καθ' ἔλπίδα πὰ δὲ χάνει ὁ νοῦς  
ποῦ εἶνε σὲ κούφια λόγια κολλημένος,  
σκάδ' ἀπληστα ζητώντας θησαυροὺς  
κ' εἶνε, ἂν σκουλίκι βρεῖ, εὐχαριστημένος.

Παρόμοια φωνὴ ἀνθρώπου ἀρμόζ' ἐδῶ,  
ποῦ πλήθια μ' ἔξωσαν τὰ πνεύματα, νὰ ἠχῆσει;  
Μὰ ἄχ! τούτῃ τῇ φερά σ' εὐχαριστῶ,  
ὦ πὺδ ἄθλιο πλάσμα ποῦ ἔχ' ἡ γῆς γεννήσει.  
Μ' ἔχεις βγάλει ἀπὸ τόση ἀπελπισία,  
νὰ μοῦ ἀφανίσαι ποῦ ἤθελε τὰ φρένα.  
Τόσο τρανὸ εἶταν τῶραμα γιὰ μένα,  
ποῦ τῇ μικρότῃ μου ἔνωσα βαθιά.

Ἐγώ, τοῦ θεοῦ ἑμοίωμα, ποῦ, θαρρώντας  
πῶς στὴν αἰώνια ἀλήθεια ἤμουν κοντά,  
ἐχαιρόμουν σ' αἰώνια ξαστεριά  
καὶ φέγγος, κάθε γήινο παρατώντας·  
ἐγώ, ἓνα Χερουβεὶμ, ποῦ εἶχε τολμήσει  
νὰ πεῖ πῶς τρέχ' ἡ δύναμή του, ὦ φύση,  
στὶς φλέδες σου καὶ πλάθοντας πῶς ζεῖ  
ἀθάνατα—ποιὰ βροσκω πλερωμή!  
Μ' ἔχ' ἓνας λόγος βροντερὸς γκρεμίσαι.

"Ὅτι σοῦ μοιάζω ὁ νοῦς μου ἄς μὴν τὸ βάλει:  
Ἄν εἶχε φτάσ' ἡ δύναμή μου νὰ σὲ βγάλει,  
νὰ σὲ κρατήσῃ κιόλα δὲν μπορεῖ.  
Ἐνωσα ἐκείνη τῇ χαρούμενῃ ὥρα  
τόσο μικρὴ, τόσο μεγάλῃ τὴν ψυχὴ·  
μὰ ἐσὺ σκληρὰ μ' ἔσπρωξες πίσω τώρα  
στὴν ἀνθρώπινῃ μοῖρα τὴν τυφλή.  
Τί νὰ ξεφύγω ποιὸς θὰ μοῦ τὸ μάθει;  
Σκλάβος νὰ γένω ἐκείνης τῆς ἑρμῆς;  
Ἄχ! οἱ πράξεις μας, ὅσο καὶ τὰ πάθη,  
μὰς φράζουνε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Στὸ πὺδ ψηλὸ ποῦ ἔχει ἀπὸ νοῦ περάσει,  
κολλᾷ στοιχεῖο πάντα ξενότερο μ' αὐτό·  
κι ἂν τὸ καλὸ τοῦ κόσμου ἔχομε φτάσει,  
πλάνη κι ἀπάτη λὲν τὸ πὺδ καλὸ.  
Ἄσα αἰσθημὰ θεῶν μὰς δώσαν τὴ ζωὴ  
μουδιάζουν μὲς τῇ γήινῃ χλασῇ.

"Ὅταν μ' ἐλπίδα ἀπόκοτα φτερὰ  
ἀνοίγει πρὸς τὸ αἰώνιο ἡ φαντασία,  
τῆς φτάνει λίγος τόπος σὰ σκορπᾶ  
στὴ ζάλη τοῦ καιροῦ καθ' εὐτυχία.  
Ἡ ἔγνια στὴν καρδιὰ βαθιὰ φωλιάζει,  
γεννώντας πόνους μυστικούς ἐκεῖ,  
ἀνήσυχῃ, χαρὰ κι ἀνάπαψή ταράζει  
καὶ προσωπίδες πάντα νέες φορεῖ,  
σὰ σπῆτι, χτήμα, σὰν παιδί, γυναίκα βγαίνει,  
σὰ μαχαίρι, φαρμάκι, σὰ νερὸ ἢ φωτιά:  
Τρέμεις ἐσὺ ε,τι δὲ σὲ πιτυχάινει,  
κι ε,τι ποτὲ δὲ χάνεις κλαῖς παντοτινά.

Δὲ μοιάζω τοὺς θεοὺς! Τῶχῳ βαθιὰ αἰστανθεῖ  
μὲ τὲ σκουλίκι μοιάζω ποῦ τὸ χῶμα σκάθει,  
ποῦ στὴ σκόνῃ, ὅπου θρέφεται καὶ ζεῖ,  
τὸ συντρέβ' ὁ διαβάτης καὶ τὸ θάθει.

Δὲν εἶνε σκόνῃ αὐτὰ ὅλα μ' ὅσα δῶ ὁ ψηλὸς  
ὁ τοῖχος ἀπὸ πλῆθος ράφια μὲ στρυμόνοι;  
Τὰ χίλια παλιοπράματα ὁ σωρὸς,  
κόσμος γεμάτος σκῶρο ποῦ μὲ ζώνει;  
"Ὅ,τι μοῦ λείπει μὴ θὰ τῶδρω αὐτοῦ;  
Ἡ μὴ σὲ χίλια θὰ τὸ δῶ βιβλία  
πῶς οἱ ἀνθρώποι παιδεύτηκαν παντοῦ,  
πῶς σπάνια ἓνας νὰ γνωρίσ' εὐτυχία;  
Ἄδειο κρανίον, τί μοῦ σαρκάζεις ἀπὸ κεῖ,  
παρὰ πῶς πρὶν, ὡς κι ὁ δικός μου συγχυσμένος,

ὁ νοῦς σου αἰθέριο ἤθελε φῶς καὶ διψασμένος  
γι' ἀλήθεια, οἰχτρά σὲ σκότος χάθηκε βαρῦ ;  
Σεῖς ἐργαλεῖα μὲ περγελάτε ἀληθινὰ  
μὲ μύτες, γύρους, ρόλους καὶ τροχούς. Σὰς πῆρα  
στὴ θύρα ποῦ στεκόμουν γιὰ κλειδιά·  
τὸ δόντι σας στριφτό, μὰ δὲν ἀνιεῖ τὴ θύρα.  
Στὸ ἡμερινὸ τὸ φῶς κρυφί,  
τὸν πέπλο ἢ φύση ἀπάνω της ἀπλόνει,  
ὅ,τι στὸ νοῦ σου αὐτὴ δὲ φανερόνει  
δὲν τῆς τὸ βγάξουν βίδες καὶ μοχλοί.  
Πράματ' ἀρχαῖα, γιὰ μὲν' ἀχρείαστα, εἰστ' ἐδῶ  
γιατὶ ὁ πατέρας μου σὰς εἶχε. Σὲ μαυρίζει,  
παλιὸ καροῦλι ἐσένα, ὅσον καιρὸ  
ὁ θαμπὸς λύχνος στὸ τραπέζι αὐτὸ καπνίζει.  
Δὲ σκόρπιζα τὸ λίγο ποῦ ἔχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ,  
παρὰ τὸ λίγο αὐτὸ νὰ μὲ βαραίνει !  
"Ὁ,τ' ἔχεις ἀπ τὸς πρόγονούς σου βρεῖ,  
κέρδεσέ το, δικό σου γιὰ νὰ γένει.  
Τρανό εἶνε βάρος ἀχρηστο ὅ,τι μένει,  
μόνο ἢ στιγμὴ ὅ,τι πλάθει, αὐτὸ ὠφελεῖ.

Μὰ ἀπάνω κεῖ τί μοῦ κερφώνεται ἢ ματιά ;

Μὴ τὸ μπουκάλι ἐκεῖ τὰ μάτια μαγνητίζει ;  
Γιατὶ τριγύρο μου μὲ μιὰς γλυκοφωτᾶ,  
σὰν τὸ φεγγάρι ὅταν στὸ δάσος μᾶς δροσίζει ;

Σὲ χαιρετῶ, μπουκάλι ἐσὲ ἀκριδὸ,  
μ' εὐλόβεια τώρα ἐνῶ σὲ κατεβάζω !  
Πνεῦμα σ' ἐσὲ καὶ τέχνη ἀνθρώπινη θαμάζω.  
Ἄνθε ἀπὸ κάθε ὑπνωτικὸ γλυκὸ,  
ἀθέρα ἀπ τις πιὸ αἰθέριες φονικὲς δυνάμεις,  
τὴ χάρη σου σ' ἐμένα τώρα ἄς κάμεις !  
Σὲ κοιτάζω κι ὁ πόνος μου γλυκαίνει,  
σ' ἀγγίζω καὶ τὸ πάσκισμα πρααίνει,  
τοῦ νοῦ ἢ πλημμύρα πέφτει ἀγάλια ἀγάλια.  
Σὲ μιὰ θάλασσα σπρώχνομαι πλατιά,  
λάμπει τὸ κύμα τῆς στὰ πόδια μου μπροστά,  
νέα μέρα μὲ τραβᾶ σὲ νέα ἀκρογιαλία.

Μπρὸς μου γοργόφτερο ἄρμα πύρινο περνᾶ !  
Εἶμ' ἐτοιμος νὰ σκίσω τοὺς ἀέρες,  
νάνοῦξω δρόμους νέους ἐκεῖ ψηλὰ  
πρὸς δρᾶσης καθαρῆς καινούριες σφαίρες.  
Ζωὴ ψηλὴ καὶ γήτεμα θεϊκό !  
Τάξιζεις, σύ, σκουλίκι χτές, νὰ τὰ κερδίσεις ;  
Ναί, τόλμησε μονάχα νὰ γυρίσεις  
τὴν πλάτη σου στῆς γῆς τὸν ἥλιο τὸ γλυκὸ !  
Μὲ βιά τις πόρτες θάρρεψε νάνοῦξεις,  
ποῦ μπρὸς τοὺς ὁ καθέννας δρόμο ἀλλάζει !  
Νὰ ἢ στιγμὴ τώρα μ' ἔργα νὰ τὸ δείξεις  
πῶς ὁ ἄξιος ἄντρας τὸ θεοὸ ψῆλος δὲν τρομάζει·  
μπροστά στὸ μαῦρο σπήλαιο μὴ δειλιάσεις,

ποῦ ἡ φαντασία μαρτύρια πλάθει ἐκεῖ,  
τὸ πέρασμα πολέμα ἐκεῖνο νὰ περάσεις,  
ποῦ ὁ Ἄδης ὄλος ἐκεῖ μπρὸς φλογοβολεῖ  
τὸ βῆμ' αὐτὸ φαίδρο· ἄς τὸ τολμήσεις,  
κι ἄς εἶν' ἀκόμα στὸ Μῆδεν νὰ σήσεις.

Ἔλα, ἔθγα τῶρ' ἀπ τὴν παλιά σου θήκη,  
ἀγνὸ ποτήρι κρουσταλλένιο ! Σ' ἔχω ἀφήκει  
λησμονημένο αὐτοῦ χρόνια πολλὰ !  
Πῶς στῶν προγόνων τις γιορτὲς λαμποκοποῦσες  
κι ἀπὸ χέρι σὲ χέρι ὡς γυρίζες, σκορποῦσες  
στοὺς σοβαροὺς τοὺς καλεσμένους τὴ χαρά !  
Τὰ τεχνικὰ σκαλισματὰ σου τὰ λαμπρά,  
τὸ χρέος, ξηγώντας τα καθέννας νὰ ταιριάζει  
ρίμες καὶ μονορούφι νὰ σ' ἀδειάζει,  
τόσες νυχτιὲς θυμοῦν τῆς νιότης μιὰ φορά.  
Τώρα δὲν ἔχω νὰ σὲ δώσω πίσω  
στὸν πλαγινὸ ἢ νὰ δείξω πνεῦμα γιὰ νὰ ὑμνήσω  
τὴν τέχνη σου : Νὰ ἐδῶ ἕνα ὕγρὸ, ποῦ εὐτὺς μετὰ,  
σ' ἔχει μὲ κύμα μελανὸ ξεχειλισμένο.  
Αὐτὸ ποῦ ἐτοίμασα, ποῦ τ' ἔχω διαλεγμένο,  
στερνὸ ποτήρι ἀδειάζω μ' ὄλην τὴν καρδιά,  
χαιρετισμὸ πρὸς τὴν ἀγῆ ὑψωμένο !

(Φέρνει τὸ ποτήρι στὴ χεῖλη.)

Ἀκούονται καμπάνες καὶ φαλμωδία.

#### ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστὸς ἀνέστη !  
Χαρὰ στὸν κόσμον κάτου,  
ποῦ τὸν κρατοῦσε τὸ κρυφὸ,  
τόλθεις, τὸ προγονικὸ  
τὸ κρῖμα στὰ δεσμά του.

#### ΦΑΟΥΣΤ

Ποιά ἀπόβαθη βροχὴ, ποιὲς λιγερὲς φωνὲς  
μοῦ ἀρπάζουν ἀπ τὰ χεῖλη τὸ ποτήρι ;  
Δίνετε μῆνυμα, καμπάνες σεῖς βαριέξ.  
πῶς τοῦ Πάσχα ἀρχινᾶ τὸ πανηγύρι ;  
Λέτε τὸν ὕμνον τὸν παρήγορο, χοροί,  
ποῦ ἀντήχησε ἀπ ἀγγέλων χεῖλη μιὰ φορά  
στὴν ἐπιτάφια δλόγυρα νυχτιᾶ,  
ὁ νέος δεσμός σὰν εἶχε στεριωθεῖ ;

#### ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μ' ὀλόθωδα βοτάνια  
τὸν ἐμυρώσαμε,  
στὸν τάφο του, οἱ πιστὲς του,  
τὸν ἀπιθώσαμε·  
τοῦ βάλουμε σουδάρι  
σεντόνια καθαρὰ,  
ἄχ ! πάμε καὶ δὲν εἶνε  
ἐκεῖ ὁ Χριστὸς μας πιά.

## ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστός ανέστη !  
Μακάριος πού, αγαπώντας,  
τὸ θλιβερό, σωτήριο,  
δεινὸ μαρτύριο  
πῆγε τραβώντας.

## ΦΑΟΥΣΤ

Φωνές οὐράνιες σεῖς, γλυκές καὶ δυνατές,  
στὴ σκόνῃ ἐμὲ τί μὲ ζητᾶτε ;  
Ἐκεῖ ἀντηχᾶτε θπαι εἶν' ἀδύνατες ψυχές.  
Τάκουω, μὰ λείπ' ἡ πίστη σ' ὅ,τι μοῦ μὴνᾶτε·  
τὸ θάμα εἶνε τῆς πίστεως ἀκριβὸς παιδί.  
Δὲν τολμῶ πρὸς τίς σφαίρες νάντικρῶσω,  
ἔθε τὸ πρόσχαρο τὸ μῆνυμα ἀντηχεῖ·  
ὅμως ὁ ἀχός, πού ἀπὸ παιδί μὲ συγνινεῖ,  
καὶ τώρα στὴ ζωῇ μὲ κρᾶζει πίσω.  
Στὴ γιορτινὴ σιγῇ πῶς μιά φορά  
τῶν οὐρανῶν ἡ ἀγάπη μὲ φιλοῦσε,  
πόσα προαισθήματα ἡ καμπάνα μοῦ ξυπνοῦσε,  
κ' ἡ προσευκὴ εἶταν φλογερὴ χαρά !  
Ἐξῶ σὲ δάση καὶ σ' ἀγρούς σερνόμουν  
ἀπὸ ἕναν πόθο ἀξήγητα γλυκό,  
κ' ἐνῶ τὸ δάκρι μου ἔτρεχε θερμό,  
καινούριον κόσμον μέσα μου αἰστανόμουν.  
Τῶν παιγνιδιῶν εἶταν φαιδρὰ μὴνύματα,  
τῶν ἀνοιξιότικων γιορτῶν, αὐτοὶ οἱ ψαλμοὶ  
γυρίζει ὁ νοὸς στὰ παιδικὰ τὰ αἰσθήματα  
κι ἀπ τὸ στερνό, τολμηρὸ βῆμα μὲ κρατεῖ.  
Ἀχᾶτε, οὐράνιοι ὕμνοι γλυκοί ! Ἀναβρῶζει  
τὸ δάκρι, ἡ γῆς καὶ πάλι μὲ κερδίζει !

## ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

Ἄν ὀλοζώντανος  
τώρα ὁ θαμένος,  
μέγας, ὀλόλαμπρος  
εἶναι ὑψωμένος·  
στὴν πλάστρα τὴ χαρά,  
ζώντας ξανά, ἂν τιμόνει,  
ἄχ ! μένουνε γιὰ μᾶς  
στὴ γῆς τὰ στήθ' οἱ πόνοι.  
Τοὺς ἔδικούς σου ἐδῶ  
μᾶς ἀφισες νὰ σβοῦμε·  
τὴν εὐτυχία σου ἄχ !  
Κύριε, θρηνοῦμε !

## ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Χριστός ανέστη  
ἀπ τὴ φτορὰ βαθιά.  
Φαιδροὶ λυθητε  
ἀπ τὰ δεσμά !  
Αὐτὸν δοξάζοντας,  
ἀγάπη τάζοντας,  
χαρὰ σταλάζοντας,

ἔλεο μοιράζοντας  
ἔσοι γυρίζετε,  
νάτος ὁ Κύριος,  
σ' ἔσας φανίζεται !

ΓΚΑΓΤΕ

(Μεταφραστικὴ δοκιμὴ  
Κωσταντίνου Χατζόπουλου)

## ΣΤΕΛΙΟΣ ΔΕΣΥΛΛΑΣ

— Ἐἰ ἀπόγονοι τοῦ Φειδία, ἀγγόνια τοῦ Ἄ-  
πελλῆ, τί κάνετε ; μοῦλεγε τίς προάλλες ὁ Claude  
Raphoz, τάποφασίσετε νὰ εἰστε στὴν οὐρὰ τῶν  
βαλκανικῶν κρατῶν ; Ὡς τὰ χτέες ἤξερα πῶς ἡ  
Βουλγαρία εἶχε καλοὺς στρατιῶτες, τόσο καλοὺς  
μάλιστα πού νὰ μὴ φοβᾶται νὰ τρίξη προκλητικὰ  
τὰ δόντια τῆς στὴν Τουρκία. Τώρα βλέπω πού καὶ  
στὴν Καλλιτεχνία γυρέβει τιμητικὴ θέση : στὴν  
περινὴ δέσθη ἐκθεση τοῦ Glaspalast εἶτανε καὶ  
βουλγάρικο τμήμα καὶ τώρα ὕστερα διάβασα σ' ἕνα  
prospectus πῶς στὴ μεγάλη καλοκαιρινὴ ἐκθεση  
τῆς Βενετίας παραχωρήθηκε στὴ Βουλγαρία ἰδιαί-  
τερη αἶθουσα. Ἔσεῖς, οἱ Ἕλληνες, μοναχὰ λάμπετε  
παντοῦ μὲ τὴν ἀπουσία σας. Οἱ χτέες ἀκόμα χοιρο-  
βοσκοὶ Σέρβοι, Ρωμοῦνοι καὶ Βούλγαροι, οἱ ἀπολί-  
τιστοι καὶ βάρβαροι—κατὰ τὴ γνώμη σας—Τοῦρκοι  
μπαίνουνε σὲ περιοχὴ ἀγνωστῆ στὴν ἱστορία τους  
καὶ δοκιμάζουνα τίς ἀνάσκητες δυνάμεις τους σὲ  
προβλήματα πού ἀπασχολοῦνε τὴν προοδεμένη Εὐ-  
ρώπη, πού πάνω τῆς πλακῶνει αἰῶνων πολιτισμὸς  
καὶ ἑξακολουθητικὴ ἐξέλιξη. Κοιμώσαστε τουλόγου  
σας ἢ εἰσαστε mort-nés ; Δὲν ἔχετε ζωγράφους...

— Τί λές, καημένε !

— Μὰ τί νὰ πῶ ; Δὲν κικκινίζετε ἀπὸ ντροπὴ  
σεῖς εὐο περιούσιοι λαὸς τῆς Τέχνης, νὰ μένετε  
μακριὰ ἀπὸ κάθε καλλιτεχνικὴ κίνηση ; Ἐγώ, σὰν  
ἀπλὸς φιλέλληνας, ντρέπομαι, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Τί νὰ σας πῶ· ντρέπομαι καὶ γὰρ γιὰ λογαρια-  
σμό μου πού ἀναγκάζομαι νὰ τυπώσω τὰ λόγια  
τοῦτα τοῦ φίλου μου. Γιατί δὲν ἀντιπροσωπεύεται  
ἡ Ἑλλάδα στίς λογῆς καλλιτεχνικὲς ἐκθεσες στὴν  
Εὐρώπη, μοῦ εἶναι αἰνίγμα, καὶ θὰ παρακαλοῦσα  
νὰ λάβῃ κκεῖς τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς πληροφορήσῃ  
ἡμᾶς τοῦ ἑξωτερικοῦ. Ὅ,τι ὅμως ξέρω θετικῶς, εἶναι  
πῶς βρίσκονται καλοὶ Ἕλληνες τεχνίτες καὶ στὴν  
Ἑλλάδα μέσα κι ἀπόξω. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι  
καὶ ὁ Στέλιος Δεσύλλας, πού σὰν ἀτρόμητος τῆς  
Ἰδίας ὀπαδὸς καὶ σὰ δυνατὴ ποιητικὴ φυσιογνω-  
μία τοῦ πρέπει κάποιος πλατύτερος λόγος.

Ἦνόμα τοῦ Στέλιου Δεσύλλα εἶναι ἀκόμα ἄ-